

KLASSIEK

LES SIÈCLES

RAVEL: DAPHNIS ET CHLOÉ Harmonia Mundi

Met de Griekse Oudheid heeft het klankvisioen dat Maurice Ravel oproept in de balletmuziek *Daphnis et Chloé* weinig te maken. Dat wist de componist zelf ook wel. In het stuk evoceerde hij 'het Griekenland van mijn dromen'. Ravel haalde er een groot symfonieorkest voor tevoorschijn, dat met veel rietblazers, celesta en cymbalen hooguit een antieke klankwereld suggereert.

Daphnis et Chloé werd geleverd op bestelling van de beroemde Ballets Russes van Sergej Djaghilev. Sommige critici hoorden bij de première in 1912 'te weinig ritme'. Een jaar later, op hetzelfde podium, kwamen ze volop aan hun trekken toen Igor Stravinsky in *Le sacre du printemps* afdaalde naar de onderbuik van heidens Rusland. Vergelijken met die scandaleuze klanken is *Daphnis et Chloé* een onschuldige mijmering. Denk aan de antiquiserende taferelen van schilders als Alma Tadema en Puvis de Chavannes.

Ravel componeerde een feest van kleur en zinding rond het verhaal van twee verliefde herderskinderen

op Lesbos. Bij het Franse orkest Les Siècles broeit zijn 'choreografische symfonie' intenser dan we gewend zijn. De dirigent, François-Xavier Roth, nam de moeite uit te zoeken welke instrumenten precies werden bespeeld tijdens de Parijse première. Vooral aan koper- en houtblaasinstrumenten is sindsdien doorbouwers flink gesleuteld. Roths musici blazen op toeters uit de decennia rond 1900. In hun karakter zit minder staal en minder agressie.

Met die mildheid doet *Daphnis et Chloé* z'n voordeel. Het 'onwerkelijke licht' dat Ravel in het eerste deel voor ogen zweeft, pakt in deze historiserende versie extra onwerkelijk uit. De nimfen dansen nóg mysterieuzer. Met het geschetter van de *danse guerrière* (oorlogsdans) wordt het oor niet gemarteld.

Een sensatie apart is het woordloos zingende Ensemble Aedes. Hun gezoom klinkt extatisch, of de stemmen nu glanzen als een laklaag of gloeien van binnenuit.

Guido van Oorschot

KLASSIEK